

Den skjulte historie om vers fyrre - nummer toogtredive

Ezekiel nummer tretten

Jeff Pippenger

2026-10-02

Advarselsbudskabet i Ezekiels Bog er »tegnet på belejringen«. Da belejringen begyndte, døde Ezekiels hustru, og Ezekiel fik befaling om ikke at sørge over hendes død. Hendes død, sammen med hans manglende sorg over hendes død, symboliserede belejringen og den forestående ødelæggelse af Jerusalem. Hans handlinger og hendes død udgør et advarselstegn, der er et forbillede på et fremtidigt advarselstegn, fremsat af Jesus som »ødelæggelsens vederstyggelighed«.

Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han give agt). Mattæus 24:15.

Da de romerske faner blev anbragt inden for tempelområdet, skulle de kristne i Jerusalem flygte fra byen. De to vidner om tegnet på Jerusalems ødelæggelse understreger alvoren i at genkende „tegnet“ forud for belejringen, og inspirationen identificerer yderligere, at disse to vidner finder deres „mere direkte anvendelse“ i de sidste dage. Med henvisning til Kristi advarsel om Jerusalems ødelæggelse i forbindelse med, at Ezekiel og Johannes befandt sig i et tempelsyn, skrev søster White:

„Skønt disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de en mere direkte anvendelse på de sidste dage.

„Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetien opfyldes hurtigt. Herren står for døren. Snart vil der åbne sig for os en periode af overvældende betydning for alle levende. Fortidens stridsspørgsmål skal genoplives; nye stridsspørgsmål vil opstå. De scener, der skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om.“ Testimonies, bind 5, s. 753.

I kapitel fire blev Ezekiel befalet at fremstille en lignelse i handling, som fremhævede »tegnet på belejringen«. Ezekiel fremstillede fem gange i sin bog en lignelse i handling, som hans brødre nægtede at se. Ezekiel talte fem gange til sine brødre, og de nægtede at høre. Hans handlede lignelser og budskaber illustrerer en femdobbel klasse af dårlige jomfruer, som nægter at modtage den forøgelse af »kundskab«, der er forbundet med hans lignelser og ord. Disse ord og lignelser var direkte knyttet til Jerusalems ødelæggelse, som har en »mere direkte anvendelse på de sidste dage«.

Du, menneskesøn, tag dig en lersten og læg den foran dig, og afbild på den byen, Jerusalem. Og belejr den, og opfør et belejringsværk imod den, og kast en vold op imod den; opstil også lejren imod den, og anbring væddere imod den hele vejen rundt. Tag dig desuden en jernpande og stil den som en jernmur mellem dig og byen; vend så dit ansigt imod den, og den skal være belejret, og du skal belejre den. Dette skal være et tegn for Israels hus.

Læg dig også på din venstre side og læg Israels hus' misgerning på den; så mange dage, som du ligger på den, skal du bære deres misgerning. For jeg har pålagt dig deres misgernings år efter dagenes tal, tre hundrede og halvfems dage; således skal du bære Israels hus' misgerning. Og når du har fuldendt disse, skal du igen lægge dig på din højre side, og du skal bære Judas hus' misgerning i fyrre dage; jeg har fastsat dig én dag for hvert år. Derfor skal du vende dit ansigt mod Jerusalems belejring, og din arm skal være blottet, og du skal profetere imod den. Og se, jeg vil lægge bånd på dig, så du ikke kan vende dig fra den ene side til den anden, før du har fuldendt din belejrings dage. Ezekiel 4:1–8.

Tegn

Ordet „tegn“ forekommer ni gange i Ezekiels Bog. I kapitel fire er Jerusalems belejring „tegnet“ for Israels hus. I kapitel tolv er Ezekiel igen et „tegn“, der identificerer Jerusalems belejring og ødelæggelse.

Menneskesøn, du bor midt iblandt et genstridigt hus, som har øjne at se med, men ikke ser; de har ører at høre med, men ikke hører; thi de er et genstridigt hus. Derfor, du menneskesøn, gør dig rede med oppakning til bortflytning og flyt bort ved højlys dag for deres øjne; du skal flytte fra dit sted til et andet sted for deres øjne; måske vil de besinde sig, skønt de er et genstridigt hus. Så skal du ved højlys dag bære din oppakning frem for deres øjne, som oppakning til bortflytning; og du skal gå ud om aftenen for deres øjne, som de, der går ud i fangenskab. Bryd gennem muren for deres øjne og bær den ud derigennem. For deres øjne skal du bære den på dine skuldre og bringe den ud i tusmørket; du skal tildække dit ansigt, så du ikke ser jorden; thi jeg har gjort dig til et tegn for Israels hus. Ezekiel 12:2–6.

Da det oprørske hus så den fremstillede lignelse, vidste de ikke, hvad den betød, og derfor bad de Ezekiel om at forklare den.

Menneskesøn, har Israels hus, det genstridige hus, ikke sagt til dig: Hvad gør du? Sig til dem: Så siger den Herre Gud: Dette udsagn angår fyrsten i Jerusalem og hele Israels hus, som er iblandt dem. Sig: Jeg er jeres tegn; som jeg har gjort, således skal der gøres med dem: de skal bryde op og gå i fangenskab. Ezekiel 12:9–11.

Jerusalems belejring er et tegn for Guds folk i de sidste dage.

»Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren har gyldighed for os. 'Alle disse ting hændte dem som forbillede, og de er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det var ikke sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, som blev sendt ned fra himmelen; ting, som engle begærer at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12....«

“Bibelen har samlet og sammenfattet sine skatte for denne sidste generation. Alle Det Gamle Testaments histories store begivenheder og højtidelige handlinger er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.” Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Denne samme dag

Ezekiel er i den fremstillede lignelse om 'Jerusalems belejring og ødelæggelse' et tegn for Guds folk i de sidste dage.

Atter, i det niende år, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, kom Herrens ord til mig og sagde: Menneskesøn, skriv dig dagens navn op, netop denne dags navn; Babels konge har på denne selvsamme dag sat sig op imod Jerusalem.

Og fremsig en lignelse for det genstridige hus og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Sæt en gryde over, sæt den over, og hæld også vand i den. Læg dens stykker deri, hvert godt stykke, låret og skulderen; fyld den med de bedste ben. Tag det bedste af hjorden, og læg også benene under den, og lad den koge kraftigt, og lad benene deri blive kogt med. Derfor siger den Herre Gud således: Ve det blodskyldige stad, den gryde, hvori dens urenhed er, og hvis urenhed ikke er gået bort fra den! Tag det ud stykke for stykke; intet lod skal falde på den. For hendes blod er i hendes midte; hun lagde det på toppen af en klippe; hun udgød det ikke på jorden for at dække det med støv; for at harme skulle stige op og hævn tages, har jeg lagt hendes blod på toppen af en klippe, for at det ikke skulle blive dækket.

Derfor, så siger den Herre Gud: Ve den blodige stad! Også jeg vil gøre bålet stort. Læg meget brænde på, tænd ilden, kog kødet færdigt og krydr det vel, og lad benene brændes. Sæt derpå gryden tom på dens gløder, for at dens kobber kan blive hedt og gløde, og for at dens urenhed kan smeltes i den, så dens slagge fortæres. Hun har gjort sig træt med løgn, og hendes store slagge gik ikke ud af hende; hendes slagge skal i ilden. I din urenhed er skændighed; fordi jeg rensede dig, og du ikke blev rensset, skal du ikke mere renses for din urenhed, før jeg har ladet min harme få hvile over dig. Jeg, Herren, har talt det: det skal ske, og jeg vil gøre det; jeg vil ikke gå tilbage, heller ikke skåne, heller ikke angre; efter dine veje og efter dine gerninger skal de dømme dig, siger den Herre Gud.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, se, jeg tager dine øjnes lyst fra dig med ét slag; dog skal du hverken sørge eller græde, og dine tårer skal ikke flyde. Suk i stilhed, hold ikke dødeklage, bind din hovedprydelse om dig, og tag dine sko på dine fødder; dæk ikke dit skæg til, og spis ikke sorgens brød. Så talte jeg til folket om morgenen; og om aftenen døde min hustru; og jeg gjorde om morgenen, som det var blevet mig befalet. Og folket sagde til mig: Vil du ikke fortælle os, hvad disse ting betyder for os, siden du handler således?

Da svarede jeg dem: Herrens ord kom til mig således: Tal til Israels hus: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil vanhellige min helligdom, eders styrkes pryd, eders øjnes lyst og det, som eders sjæl ynkes over; og eders sønner og eders døtre, som I har efterladt, skal falde for sværd. Og I skal gøre, som jeg har gjort: I skal ikke dække eders læber og ikke spise menneskers brød. Og eders hovedbind skal være på eders hoveder og eders sko på eders fødder; I skal ikke sørge eller græde, men vansmægte i eders misgerninger og sukke over for hverandre. Således skal Ezekiel være eder et tegn; I skal gøre ganske, som han har gjort; og når dette sker, skal I kende, at jeg er den Herre Gud. Ezekiel 24:1–24.

Ezekiel er et tegn, som identificerer den begyndende belejring og den afsluttende ødelæggelse af Jerusalem og derefter fangenskabets for medlemmerne af den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke.

"Da Kristus så ned fra toppen af Oliebjerget, så Han denne tingenes tilstand eksistere i hver menighed. Advarslerne kommer ned til alle, som følger i fodsporene på Jerusalems folk, der havde så stort lys. Dette folk står foran os som en advarsel. Ved at forkaste Guds advarsler i vor tid gentager mennesker Jerusalems synd. Herren ser det, som det menneskelige redskab ikke ser og ikke vil se—udgangen af al den menneskelige udtænkning i Battle Creek. Han har gjort alt, hvad en Gud kunne gøre. Han har ladet lys skinne for folkets øjne, for at deres synder ikke skulle nå den grænse, hvor anger ikke længere kan føles. Men gennem en lang proces af afvigelse fra rette og retfærdige principper har mennesker bragt sig selv derhen, hvor lys og sandhed, retfærdighed og barmhjertighed ikke erkendes. Denne handle måde er blevet en del af selve deres natur." Testimonies, bind 8, 68.

To Vidner om Alfa og Omega

Ezekiel var overnaturligt gjort stum, og det blev meddelt ham, at når Jerusalem faldt, ville han igen kunne tale, og at han da ville være et »tegn«. At Ezekiel ikke sørgede over sin hustrus død, markerede alfa-tegnet ved begyndelsen af belejringen, og at Ezekiels mund blev åbnet, da Jerusalem faldt, var omega-tegnet. Belejringen indtil ødelæggelsen er markeret ved et tegn i begyndelsen og ved slutningen. Inden for den samme illustration fremstilles et andet vidne om et alfa- og omega-tegn, idet døden af »det, hans øjne frydede sig ved«, hos Ezekiel er alfaet, og døden af folkets »øjnenes lyst« er periodens omega-tegn. Perioden på halvandet år bærer to vidner om et alfa og et omega. Døden af Ezekiels hustru repræsenterede fangenskab og nedtrampningen af hæren, og omega-døden over Jerusalem repræsenterede nedtrampningen af helligdommen.

Således skal Ezekiel være jer til et tegn; I skal gøre ganske som alt det, han har gjort; og når dette sker, skal I kende, at jeg er den Herre Gud. Og du, menneskesøn, mon det ikke skal ske på den dag, da jeg tager fra dem deres styrke, deres herligheds glæde, deres øjnes lyst og det, som deres sind hænger ved, deres sønner og deres døtre, at den, som undslipper på den dag, skal komme til dig for at lade dig høre det med dine egne ører? På den dag skal din mund åbnes for ham, som er undsluppet, og du skal tale og ikke mere være stum; og du skal være dem til et tegn; og de skal kende, at jeg er Herren. Ezekiel 24:24–27.

Seks Dødsfald

Ezekiels hustrus død markerer begyndelsen på belejringen og Jerusalems død, som profetisk er Kristi brud, og illustrerer den snart kommende søndagslov, som forudgås af en periode, der er fremstillet ved belejringen. Belejringsperioden og ødelæggelsen er to særskilte, om end direkte forbundne, vejmærker. Belejringen er en tidsperiode, og ødelæggelsen er et tidspunkt. Ødelæggelsen er søndagsloven, som forudgås af perioden med dannelsen af dyrets billede. Perioden med dyrets billede afsluttes med dyrets mærke. Da Jesus i Matthæus fireogtyve identificerede tegnet på Jerusalems ødelæggelse, henviste Han også til Noas dage.

Men ligesom Noas dage var, således skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før syndfloden spiste og drak, tog til ægte og bortgiftede, indtil den dag, da Noa gik ind i arken, og intet anede, før syndfloden kom og rev dem alle bort, således skal også Menneskesønnens komme være. Matthæus 24:37–39.

På Noas tid blev prøvetidens dør lukket og foregreb således den snart kommende søndagslov, som også er foregrebet ved dørens lukning den 22. oktober 1844. Perioden fra lejrmødet i Exeter den 12.–17. august 1844 repræsenterer en profetisk periode, som fører frem til en lukket dør.

I Noas dage repræsenterede Noa den tredje engel, og den tredje engel ankom til den lukkede dør den 22. oktober 1844. I Noas dage, som ifølge Jesus skulle være som “Menneskesønnens komme”, førte de tre engle i Åbenbaringen fjorten frem til den lukkede dør. William Miller repræsenterede den første engels budskab og blev forbilledligt fremstillet ved Enok i Noas dage. Judas identificerer Enoks budskab som en parallel til Millers budskab.

Og også Enok, den syvende fra Adam, profeterede om disse og sagde: Se, Herren kommer med sine hellige i titusindvis for at holde dom over alle og overbevise alle de ugudelige blandt dem om alle deres ugudelige gerninger, som de ugadeligt har begået, og om alle de hårde ord, som ugudelige syndere har talt imod ham. Judas 1:14, 15.

Millers første engels budskab forkyndte „dommen“ som forbilledliggjort ved Enoks budskab. Enoks begyndelse er kendetegnet ved, at han var den „syvende fra Adam“. Millers budskab begyndte og endte med ankomsten af de „syv tider“ over det nordlige rige, og seksogfyrre år senere ankom den tredje engel den 22. oktober 1844, da de „syv tider“ over det sydlige rige blev opfyldt. Både Enok og Miller, som var budbringere for dommens time, begyndte med, at tallet syv blev identificeret. Den periode, som begyndte med Enok, den syvende, endte med syv dage, hvor dyrene gik ind i arken, indtil døren overnaturligt blev lukket. Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen.

Enok avlede Metusalem, som igen avlede Lamek. Lamek og Metusalem repræsenterer den anden engels budskab og også midnatsråbets budskab. Midnatsråbet skred frem indtil den lukkede dør og er således fremstillet ved Metusalem, som døde i syndflodens år. Lamek repræsenterede den anden engels budskab, og Lamek døde fem år før syndfloden. De fem år fra Lameks død indtil Metusalems død, da døren blev lukket, var et forbillede på Ezekiels bruds død, som markerede begyndelsen på den periode, der førte til Kristi bruds død, repræsenteret ved Metusalem.

Enok var et forbillede på den første engel, som ankom i 1798; Lamek var et forbillede på den anden engel, som ankom den 19. april 1844; og Metusalem var et forbillede på midnatsråbet fra Exeter indtil den lukkede dør den 22. oktober 1844, som var forbilledliggjort ved Noa. De fem år fra Lameks død indtil Metusalems død var et forbillede på det halvandet år fra 587 f.Kr. til 586 f.Kr. Disse fem år fra Lamek til Metusalem er et forbillede på fem år fra 1448 til 1453.

Den 31. oktober 1448 døde Johannes Palaiologos, og hans broder, Konstantin den ellefte (den sidste Konstantin), søgte tilladelse fra den islamiske tyrkiske magt til at bestige det østromerske riges trone. Hans underkastelse den 27. juli 1299 opfyldte de anden et hundrede og halvtreds år i Åbenbaringen ni, som er fremsat i vers ti. Fem år efter Johannes Palaiologos' død døde hans broder Konstantin den ellefte på Konstantinopels mure, idet Mehmed II erobrede det byzantinske østromerske rige. Mehmed er den tyrkiske afledning af Muhammed, således at den første Muhammeds død i 632, som indledte den første profeti på et hundrede og halvtreds år i Åbenbaringen ni (beliggende i vers fem), og som endte med den sidste Konstantins død for

„Muhammed den andens“ hånd otte hundrede og enogtyve år senere. Fem år før sin død havde Muhammed forudsagt Roms undergang, og den blev fuldbyrdet af tyrken ved navn Muhammed den anden.

Konstantin, den sidste, den ellefte, døde i slaget om Konstantinopel og markerer således fem år fra hans broder Johannes' død til hans egen død. Disse fem år blev forbilledliggjort ved de fem år fra sønnen Lameks død til faderen Metusalas død, fem år senere, da døren blev lukket om arken. Således blev Ezekiels hustrus død forbilledliggjort ved Lameks død, og tilsammen vidner de om Johannes Palaiologos' død i 1448. Metusalas efterfølgende død svarer til Kristi bruds død og Jerusalems ødelæggelse i 586 f.Kr., og tilsammen svarer de til Konstantin den elleftes død.

De tre vidner om en profetisk periode, som begynder og ender med en død, illustrerer perioden for dannelsen af dyrets billede, som afsluttes med dyrets mærke, og den er i overensstemmelse med forkyndelsen af midnatsråbet i den milleritiske historie og dannelsen af dyrets billede, som afsluttes med dyrets mærke, i vor nuværende historie. Når dyrets mærke opfyldes ved den snart kommende søndagslov, indtræffer den profetiske „talen“ i overensstemmelse med, at Ezekiel kunne „tale“ af egen fri vilje, da Jerusalem blev ødelagt.

Tale

Ved søndagsloven, som forbilledliggøres ved Jerusalems ødelæggelse, kendetegnes De Forenede Staters profetiske tale ved, at den falske profet taler som en drage.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,11.

Ved søndagsloven slår Bileam sin æselhoppe tredje gang, og æselhoppen taler da.

Og Herren oplod æslets mund, og det sagde til Bileam: Hvad har jeg gjort dig, siden du har slået mig disse tre gange? Og Bileam sagde til æslet: Fordi du har gjort nar af mig; havde jeg blot et sværd i min hånd, da ville jeg nu dræbe dig. Og æslet sagde til Bileam: Er jeg ikke dit æsel, som du har redet på, lige siden jeg blev din, indtil denne dag? Har det nogensinde været min vane at gøre således mod dig? Og han sagde: Nej. 4 Mosebog 22:28–30.

Den falske profet taler ved søndagsloven, og islam taler også ved søndagsloven. Begge er profetisk set falske profeter. Ved søndagsloven taler Habakkuks „syn“, som tøvede.

For synet gælder endnu en fastsat tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Habakkuk 2:3.

Habakkuk er den sande profet, som taler i modsætning til de falske profeter. Habakkuks „syn“ taler gennem munden på den tidligere stumme Ezekiel, hvis mund derpå åbnes. Løftet om at være Guds mund blev givet til Jeremias.

Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår uhelbredeligt, så det nægter at blive lægt? Vil du virkelig være for mig som en løgner, som vande der svigter? Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit åsyn; og hvis du udskiller det

kostelige fra det usle, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men du må ikke vende tilbage til dem. Jeremias 15:18, 19.

Ved søndagsloven ophørte Zakarias' ni måneders stumhed, da han talte og bekræftede, at hans søns navn skulle være Johannes. Zakarias repræsenterede et lederskab, som ikke tror den tredje engels ord, og Johannes repræsenterede Elias-bevægelsen, den menighed, som skulle bane vej for Kristi andet komme.

Og Zakarias sagde til englen: Hvoraf skal jeg vide dette? For jeg er en gammel mand, og min hustru er langt fremskreden i alder. Og englen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn; og jeg er udsendt for at tale til dig og forkynde dig dette glædelige budskab. Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine ord, som skal blive opfyldt i deres tid.

Og folket ventede på Zakarias og undrede sig over, at han blev så længe i templet. Men da han kom ud, kunne han ikke tale til dem; og de forstod, at han havde set et syn i templet; for han gjorde tegn til dem og forblev stum. Lukas 1:18–22.

Zakarias tilhørte den ottende præsteafdeling.

I de dage, da Herodes var konge i Judæa, var der en præst ved navn Zakarias, af Abias skiftehold; og hans hustru var af Arons døtre, og hendes navn var Elisabeth. Og de var begge retfærdige for Gud og vandrede ustraffeligt i alle Herrens bud og forskrifter. Og de havde intet barn, fordi Elisabeth var ufrugtbar, og de var nu begge kommet højt op i årene. Og det skete, mens han gjorde præstetjeneste for Gud i den orden, som tilhørte hans skiftehold, at det efter præstestikkens sædvane tilfaldt ham ved lodtrækning at ofre røgelse, da han gik ind i Herrens tempel. Og hele folkets mængde stod udenfor og bad i røgelsens time. Lukas 1:5–10.

Alle profeterne repræsenterer de sidste dage, og Zakarias gik ind i templet, ligesom Ezekiel gjorde. Han tilhørte præsternes ottende skifte, hvilket markerer et symbol på de otte sjæle i Noas ark, som gik fra den gamle til den nye verden. Både han og hans hustru var ulastelige, men Zakarias ville tvivle på Gabriels ord. Millerbevægelsen begyndte som filadelfianere (ulastelige), men overgik i 1856 til laodikeere. I de sidste dage er engelens budskab den tredje engels budskab, og Gabriels budskab til Zakarias repræsenterer den tredje engels budskab og også Elias-budskabet, sådan som det er repræsenteret ved Johannes Døberen.

Og Herrens engel viste sig for ham, stående på højre side af røgelsesalteret. Og da Zakarias så ham, blev han forfærdet, og frygt faldt over ham. Men englen sagde til ham: Frygt ikke, Zakarias; thi din bøn er hørt, og din hustru Elisabeth skal føde dig en søn, og du skal give ham navnet Johannes. Og du skal få glæde og fryd; og mange skal glæde sig over hans fødsel. Thi han skal være stor for Herren, og vin og stærk drik skal han ikke drikke; og han skal fyldes med Helligånden lige fra sin moders liv. Og mange af Israels børn skal han omvende til Herren deres Gud. Og han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de ulydige til de retfærdiges visdom, for at berede Herren et velberedt folk. Og Zakarias sagde til englen: Hvoraf skal jeg vide dette? thi jeg er en gammel mand, og min hustru er langt fremme i årene. Og englen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som står

for Guds åsyn; og jeg er udsendt for at tale til dig og forkynde dig dette glædelige budskab. Lukas 1:11–19.

Zakarias tvivlede på, at budskabet om den Elias, som skulle komme, ville blive opfyldt.

Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med band. Malakias 4, 5-6.

I sammenhæng med Ezekiels besegling i kapitel ni angiver søster White, hvorfor lederskabet i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke var forebilledligt fremstillet ved Zakarias' vantro.

„Den gruppe, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive ladet tilbage uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med ødelæggelsesvåben i hænderne, befaling: ‘Gå efter ham gennem byen og slå ned; lad ikke jeres øje skåne, og vis ingen medlidenhed: dræb til sidste mand gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, som har mærket; og begynd ved Min helligdom. Så begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.’”

»Her ser vi, at kirken — Herrens helligdom — var den første, der mærkede slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, til hvem Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde svigtet deres betroede ansvar. De havde indtaget den holdning, at vi ikke behøver at se efter mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds magt som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hjemsege sit folk med dom. Således er ‘Fred og tryghed’ råbet fra mænd, som aldrig igen vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der mærker den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.« Testimonies, bind 5, 211.

Zakarias tvivlede på den tredje engels budskab, som er Elias-budskabet, der gentager Johannes Døbers historie såvel som William Millers historie.

Fem Måneder

Elisabeth skjulte sin graviditet i fem måneder.

Og efter de dage undfangede hans hustru Elisabeth og holdt sig skjult i fem måneder og sagde: Således har Herren handlet med mig i de dage, da han så til mig for at borttage min skændsel blandt mennesker. Og i den sjette måned blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa ved navn Nazaret. Lukas 1:24–26.

Zakarias tilhørte præsternes ottende skifte, hvilket svarer til omskærelsen af hans søn Johannes på den ottende dag, da Zakarias igen skulle tale. Han og hans søn Johannes repræsenterer de otte sjæle, som var i Noas ark, og som var skjult for den død, som flodvandet bragte, i fem måneder, eller et hundrede og halvtreds dage. De et hundrede og halvtreds dages svangerskab og flodvandet svarer til de to perioder på fem måneder i Åbenbaringen ni.

Zakarias og hans søn Johannes repræsenterer også, når den syvende menighed, Laodikea, overgår til den ottende menighed, Filadelfia. Fra Zakarias' tjeneste under den ottende skifteordning til hans søn Johannes' omskærelse på den ottende dag repræsenterer et profetisk tidsrum, hvor tallet otte angiver begyndelsen og enden. Inden for dette profetiske tidsrum findes en periode på fem måneder, som repræsenterer en tid med skjul.

Profetiens „tale“ identificerer den snart kommende søndagslov; således taler Zakarias ved søndagsloven, når hans søn besegles, sådan som det fremstilles ved omskærelsens handling. I denne historie, forud for søndagsloven, når Zakarias taler, ved afslutningen af fem måneder, i den sjette måned besøger Maria Elisabeth, og Helligånden salver Elisabeth, som, i egenskab af at være en kvinde, repræsenterer salvelsen af Guds kirke fire måneder forud for den snart kommende søndagslov.

Og Maria stod op i de dage og skyndte sig til bjerglandet, til en by i Juda; og hun gik ind i Zakarias' hus og hilste på Elisabeth. Og det skete, da Elisabeth hørte Marias hilsen, at barnet sprang i hendes liv; og Elisabeth blev fyldt med Helligånden. Og hun råbte med høj røst og sagde: Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet er dit livs frugt. Og hvorfra kommer det mig til del, at min Herres moder kommer til mig? For se, så snart lyden af din hilsen nåede mine ører, sprang barnet i mit liv af fryd. Og salig er hun, som troede; for det, som er blevet sagt hende fra Herren, skal gå i opfyldelse. Lukas 1:39–45.

Ved slutningen af fem måneder talte Elisabeth til Maria „med høj røst“ og priste Marias tro på Gabriels budskab, som i de sidste dage er den tredje engels budskab. Elisabeths mand Zakarias havde ikke troet, men det gjorde Maria. Maria hørte Gabriels budskab fem måneder efter Zakarias, så hendes tro på den tredje engel er kendetegnet ved at komme efter, at det skjulte budskab om fem måneder var blevet åbenbaret. Det skjulte budskab om fem måneder i de sidste dage er de første fem måneder i Åbenbaringen 9, vers 5. Maria repræsenterer menigheden i de sidste dage, som tager imod den tredje engels budskab, hvilket indbefatter en særlig åbning af seglene vedrørende fem måneder, lige før forkyndelsen om den snart kommende søndagslov kommer omtrent fire måneder senere.

Ved pejlemærkerne for Marias besøg forbindes den første og anden engels bevægelse, repræsenteret ved Zakarias og Elisabeth, med den tredje engels bevægelse, repræsenteret ved Maria og Josef. Zakarias repræsenterer en embedsmand fra en kirke, som ikke troede den tredje engels budskab, og Josef, tømreren, repræsenterer en bevægelse, der er kendetegnet ved selvunderstøttende arbejde. Adventismen ender, som den begyndte, og den begyndte som en bevægelse, ikke som en organiseret kirkestruktur. De et hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse, repræsenteret ved Josef, Maria og Kristus, er direkte beslægtet med den milleritiske bevægelse, repræsenteret ved Zakarias, Elisabeth og Johannes, og vantroen i 1863 er repræsenteret ved Zakarias. 1863 repræsenterer vantro over for den første og anden engels budskaber, og den tredje engels bevægelse repræsenterer Marias tro.

"Engle blev udsendt for at bistå den mægtige engel fra himmelen, og jeg hørte røster, som syntes at lyde overalt: 'Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal modtage af hendes plager. For hendes synder er nået op til

himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger.' Dette budskab syntes at være en tilføjelse til det tredje budskab og forenede sig med det, ligesom midnatsråbet sluttede sig til den anden engels budskab i 1844. Guds herlighed hvilede over de tålmodige, ventende hellige, og frygtløst gav de den sidste højtidelige advarsel, idet de forkyndte Babylons fald og opfordrede Guds folk til at drage ud fra hende, for at de kunne undslippe hendes frygtelige dom." Early Writings, 277.

Sammenføjningen af to budskaber fremstilles ved, at Maria besøger Elisabeth, og dette punkt indtraf, da de skjulte fem måneder blev åbenbaret. Dette punkt er dér, hvor to profetier sammenføjes og forkyndes sammen. Den ene blev forkyndt af Elisabeth og den anden af Maria. Sammenføjningen af to budskaber angiver, hvornår midnatsråbet sammenføjes med den anden engels budskab, og dette fandt sted i den milleritiske historie ved lejr mødet i Exeter.

Efter at Elisabeth og dernæst Maria havde afgivet deres proklamationer, »blev Maria hos hende omtrent tre måneder og vendte derefter tilbage til sit eget hus.« Lukas 1,56. Perioden på seksogtres dage fra Exeter til 22. oktober 1844 er fremstillet ved disse fire måneder, som blev afsluttet ved den forestående søndagslov, da Zakarias talte. De fire måneder repræsenterer perioden for forkyndelsen af midnatsråbets budskab, som kommer efter budskabet om de fem skjulte måneder.

De to budskaber i den milleritiske historie var den første og den anden engels budskaber, og den første engels budskab blev bemyndiget ved opfyldelsen af en tidsprofeti, der begyndte med en periode på fem måneder, som delvis var skjult indtil ti dage før dens opfyldelse den 11. august 1840, således som fremlagt af Josiah Litch. Bemyndigelsen af den anden engels budskab var korrektionen af den urigtige forudsigelse for 1843, som fandt sted ved lejr mødet i Exeter, således som fremlagt af Samuel Snow.

Forkyndelsen af det todelte budskab i midnatsråbet fremstilles som en kort periode før døren blev lukket, hvilket i beretningen om Noa åbnede op for en periode på fem måneder, der afsluttedes med, at arken hvilede på toppen af Ararat-bjerget. Perioden for forkyndelsen af midnatsråbet kommer efter åbningen af de skjulte fem måneder, som indtraf ti dage før 11. august 1840, og den kom også efter, at Herren fjernede sin hånd fra de tal, han havde dækket over på 1843-kortet. De ti dage fra 1. til 11. august svarer til de seksogtres dage fra Exeter til 22. oktober 1844, og det dobbelte vidnesbyrd identificerer, at åbningen af de skjulte fem måneder, ledsaget af rettelsen af den urigtige forkyndelse, som frembragte den første skuffelse, finder sted, da Maria møder og hilser Elisabeth i den sjette måned.

Ved søndagsloven taler Amerikas Forenede Stater som en drage, Islams æsel taler, og Habakkuks syn taler gennem Jeremias', Zakarias' og Ezekiels mund. Ved søndagsloven er Ezekiel et tegn og repræsenterer således det banner, der løftes ved søndagsloven. To af de ni forekomster af ordet »tegn« i Ezekiel identificerer »sabbaterne« som tegnet på helliggørelsen, der repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed.

Men jeg handlede for mit navns skyld, for at det ikke skulle vanhelliges for hedningernes øjne, iblandt hvem de var, og for hvis øjne jeg gjorde mig kendt for dem, idet jeg førte dem ud af Egyptens land. Derfor lod jeg dem drage ud af Egyptens land og førte dem ud i ørkenen. Og

jeg gav dem mine love og kundgjorde dem mine domme, ved hvilke et menneske, når det gør efter dem, skal leve.

Desuden gav jeg dem også mine sabbatter til et tegn mellem mig og dem, for at de skulle kende, at jeg er Herren, som helliger dem. Men Israels hus gjorde oprør imod mig i ørkenen: de vandrede ikke efter mine love, og mine domme forkastede de, hvilke et menneske skal leve ved, når han gør efter dem; og mine sabbatter vanhelligede de groft. Da sagde jeg, at jeg ville udgyde min vrede over dem i ørkenen for at tilintetgøre dem. Men jeg handlede for mit navns skyld, for at det ikke skulle vanhelliges for hedningernes øjne, for hvis øjne jeg havde ført dem ud. Også løftede jeg min hånd imod dem i ørkenen, at jeg ikke ville føre dem ind i det land, som jeg havde givet dem, et land der flyder med mælk og honning, det herligste af alle lande; fordi de forkastede mine domme og ikke vandrede efter mine love, men vanhelligede mine sabbatter; thi deres hjerte fulgte efter deres afguder. Dog skånedes mit øje dem, så jeg ikke ødelagde dem, og jeg gjorde ikke ende på dem i ørkenen. Men jeg sagde til deres børn i ørkenen: Vandr ikke efter jeres fædres love, og hold ikke deres domme, og gør jer ikke urene med deres afguder. Jeg er Herren jeres Gud; vandr efter mine love, og hold mine domme og gør efter dem; og hellighold mine sabbatter, og de skal være et tegn mellem mig og jer, for at I skal kende, at jeg er Herren jeres Gud. Ezekiel 20:9–20.

Ezekiel repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusindes banner, og tegnet på guddommelighed forenet med menneskelighed er Herrens „sabbatter“. Ezekiel er tegnet ved begyndelsen af belejringen, og han er tegnet ved Jerusalems ødelæggelse, når han løftes op som et banner. Ved begyndelsen af belejringen er de, som nægter at se og høre, og som vanhelliger Hans „sabbatter“, også et tegn.

Da kom nogle af Israels ældste til mig og satte sig foran mig. Og Herrens ord kom til mig således: Menneskesøn, disse mænd har rejst deres afguder i deres hjerte og stillet deres misgernings anstødssten foran deres ansigt; skulle jeg da overhovedet lade mig adspørge af dem? Tal derfor til dem og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Hver mand af Israels hus, som rejser sine afguder i sit hjerte og stiller sin misgernings anstødssten foran sit ansigt og kommer til profeten, ham vil jeg, Herren, svare efter hans afguders mangfoldighed, for at jeg kan gribe Israels hus i deres eget hjerte, fordi de alle er blevet fremmede for mig ved deres afguder.

Sig derfor til Israels hus: Så siger den Herre Gud: Omvend jer og vend jer bort fra jeres afguder, og vend jeres ansigter bort fra alle jeres vederstyggeligheder. Thi enhver af Israels hus eller af den fremmede, som opholder sig i Israel, der skiller sig fra mig og rejser sine afguder i sit hjerte og stiller sin misgernings anstødssten foran sit ansigt og kommer til en profet for at søge svar hos ham om mig, ham vil jeg, Herren, selv svare. Og jeg vil vende mit ansigt imod den mand og gøre ham til et tegn og et ordsprog, og jeg vil udrydde ham af mit folks midte; og I skal kende, at jeg er Herren. Og dersom profeten bliver bedraget, når han taler et ord, da har jeg, Herren, bedraget den profet, og jeg vil række min hånd ud imod ham og ødelægge ham af mit folk Israels midte. Og de skal bære straffen for deres misgerning; profetens straf skal være som straffen for den, der søger ham, for at Israels hus ikke mere skal fare vild bort fra mig og ikke mere besmitte sig med alle deres overtrædelser, men for at de må være mit folk, og jeg må være deres Gud, siger den Herre Gud. Ezekiel 14:1–11.

I Nashville vil de inden for den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, som ikke troede ligesom Zakarias, som havde »indtager den holdning, at vi ikke behøver at se efter mirakler og den markante åbenbarelse af Guds kraft som i tidligere dage«, sådan som det fremstilles ved 1840 til 1844, blive konfronteret af dem uden for adventismen med hensyn til, hvorfor de undlod at give advarsel. De bliver »tegnet« på det falske budskab om fred og sikkerhed, som markerer adskillelsen mellem de vise og de tåbelige, sådan som det fremstilles ved de to modstående telte på lejrmødet i Exeter. De bærer et »tegn« på afgudsdyrkelse og oprør, mens Ezekiel bærer det sande profetiske advarselsbudskab. Ved afslutningen af belejringen, når Jerusalem ødelægges, som repræsenterer søndagsloven, er oprørets tegn dyrets mærke, og lydighedens tegn er Guds segl.

Prøvetiden er fuldstændig afsluttet for adventismen ved søndagsloven, og der er et tegn på de retfærdige og de ugudelige, som dér er mærket. Prøvetidens afslutning ved den snart kommende søndagslov er et forbillede på prøvetidens afslutning, når Mikael rejser sig, og dér fremstilles tegnet på de mangfoldiges død ved Gog og Magog.

Og de rejsende, som drager gennem landet, når nogen ser et menneskeben, da skal han rejse et mærke ved det, indtil gravlæggerne har begravet det i Hamon-Gogs dal. Og også byens navn skal være Hamona. Således skal de rense landet. Ezekiel 39:15, 16.

Pagtens tegn identificeres i Ezekiels syvogtredivte kapitel, hvor dalen med de døde ben bringes til live, og de to kæppe sammenføjes. Benene bringes til live ved et budskab om islam, fremstillet som de fire vinde, hvilket således er et forbillede på 11. august 1840. De to kæppe forenes til én, hvilket således repræsenterer sammenføjningen af den anden engels budskab med midnatsråbets budskab. Benene er den første engels bemyndigelse, og de to kæppe er den anden engels bemyndigelse. Derefter er Guds folk hans udvalgte pagtfolk i de sidste dage, fremstillet ved Johannes som de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Og jeg vil slutte en fredspagt med dem; det skal være en evig pagt med dem. Og jeg vil grundfæste dem og gøre dem talrige, og jeg vil sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Også min bolig skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og hedningefolkene skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig tid. Ezekiel 37:26–28.

Foreningen af guddommelighed og menneskelighed fremstilles på forskellige måder i Guds Ord, og ét billede er, når „sjælens fæstning“, som er beliggende i et menneskes højere natur, forbindes med Guds helligdoms fæstning. Når det himmelske tronsal, som repræsenterer Guds fæstning, forenes med fæstningen i et menneskes højere natur, bliver Guds folk „helliget“, og Han bor „midt iblandt dem til evig tid“.

Efter kapitel syvogtredive fremsætter Ezekiel kapitel otteogtredive og niogtredive, hvor han omtaler Gog og Magog som symboler på menneskehedens sammenslutning, som står uden for Guds udvalgte pagtsfolk. I kapitel fyrre fremstilles pagtsfolket i kapitel syvogtredive som et tempel, der fylder hele jorden. Kapitel otteogtredive til fyrre fremstiller Guds pagtsfolks fremkomst i de sidste dage, sådan som det er fremstillet ved tallene 38 og 40.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.